

derefter vil søge Kirkens Velsignelse til sit Ægteskab, eller det ikke vil det, og en frivillig Sag for Kirken — for at bruge dette Udtryk, som jeg nu i og for sig ikke holder meget af — om den vil meddele sin Velsignelse til det Ægteskab, eller den ikke vil det. — Det var de 2 Hovedpunkter i det Lovforslag, der er omtalt i Motiverne, og som den højtærede Kultusminister nu sigtede til, og dette Hovedindhold genfinde vi i dette Lovforslag. Der knyttede sig dertil i det gamle Lovforslag en 3die Ting, som vi ogsaa genfinde her i Begyndelsen af dette, nemlig en Samling af de Bestemmelser, der gælde eller fremtidig skulle gælde her i Landet angaaende Betingelserne for at kunne indgaa Ægteskab. Det er en Samling, der ogsaa under de nuværende Forhold, selv om vi i øvrigt opretholdt alt, som det er, havde sin gode ordnende Betydning, fordi det er vanskeligt allerede nu for dem, der paa Statens eller Kirkens Vegne skulle anerkende Ægteskaberne, være sig de borgerlige eller de kirkelige Embedsmænd, at være klare over, hvilke Regler der i saa Henseende gælde; men det er noget, der er dobbelt nødvendigt, naar man, som foreslaaet tidligere og foreslaaet her, lægger dette Spørgsmaals Afgørelse i Haanden paa Lægfolk — Lægfolk i begge Betydninger, baade i Forhold til Juristerne og i Forhold til Præsterne, det er jo det, Ægteskabsforstanderne blive — thi da skylder man dem at gøre disse Regler saa let tilgængelige og forstaaelige som muligt. Altsaa, i disse 3 Hovedpunkter genkende vi vort eget Barn fra 1896—97, og jeg kan jo tilføje med Hensyn til det ene Hovedpunkt: den almindelige borgerlige Ægteforening for alle, ogsaa det Forslag, som indbragtes her i Tinget i den følgende Samling af den højtærede Kultusminister og mig. Det var ganske vist i andre Punkter meget forskelligt derfra, men i dette Hovedpunkt, saavel som i den Frihed, der gaves Kirken eller dens enkelte Embedsmænd med Hensyn til den kirkelige Velsignelse, lignede det det foregaaende og dette Forslag. Derimod er det ganske vist, at det første Forslag, vi indbragte, nemlig i Foraaret 1896, kun var et Skridt i den Retning, som man nu tilsigter at gaa, idet vi da foreslog at gøre det valgfrit for Landets Borgere, om de vilde have en kirkelig eller borgerlig Form for deres Ægteskabs Anerkendelse. Det gjorde vi den Gang, fordi vi mente, at det var en Mellemting, der lettere kunde gennemføres end det mere rationelle, det

mere omfangsrige, som vi senere foreslog, som nu foreligger, og som vi aldrig lagde Skjul paa var det, vi egentlig ønskede. Imidlertid viste det sig jo, at den Mellemvej netop mødte Modstand fra alle Sider den Gang. At den nu senere — det viste sig allerede i den næste Samling og det viser sig igen nu — finder Tilslutning fra dem, der den Gang bekæmpede det paa det haardeste, men som nu gribe efter det som et Halmstraa for at slippe for det, de finde værre, ja, det er jo en Ting, man har set før. Men nu er der sikkert Enighed om, at man ikke vender tilbage til det, men at man nu holder sig til den virkelige Gennemførelse af Statens Krav, der ingenlunde staar i Strid med, men tværtimod fremmer Kirkens Krav paa dette Omraade.

Jeg skal derefter vende mig til nogle enkelte Bemærkninger, jeg vil gøre angaaende de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, og jeg tager dem i den Orden, hvori de ifølge Lovforslagets Affattelse komme, ikke efter Spørgsmaalenes Vigtighed.

Vi møde da først Opregningen af Betingelserne for Indgaaelse af Ægteskab. De ere ganske vist holdte meget nøje til det, vi vedtoged sidst, men der er dog enkelte Forskelligheder, som jeg vil pege paa, og det ikke uden Beklagelse. Det første Punkt er under Nr. 3 a. med Hensyn til, hvem der skal give Samtykke til ufuldmyndiges Ægteskab og navnlig da til de ufuldmyndige, der ere saa heldige at have begge deres Forældre i Live. Der er Reglen jo nu den ifølge Lov af 30. April 1824, at det er Forældrene, der skulle give Samtykke, og dette opretholdt vi i vort Forslag i 1896—97 og gjorde det med den udtrykkelige Motivering, at vi derigennem ønskede at fastslaa den Forstaaelse af dette Udtryk, som vi nærrede den Gang, og som jeg nærer endnu, at det er begge Forældrene, som skulle give Samtykke. Ganske vist vil der jo, naar Faderen møder og giver sit Samtykke, ikke fra den paagældende Embedsmands Side blive spurgt om, hvorvidt ogsaa Moderen har givet det. Det gøres heller ikke nu. Men naar det staar i Loven, aabner det dog en Adgang for den Moder, som er imod Forbindelsen, til, hvis hun er saa stærkt derimod, at hun vil gøre sin Ret gældende, den, Loven hjemler hende, da at henvende sig til Præsten og sige: Nej, jeg er imod det, min Mand handler i det Stykke ikke paa mine Vegne. Og da vil hun, hvis der staar „Forældrene“, sikkert kunne faa Medhold i, at Ægte-